

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til udenrigsministeren af *Per Hækkerup, Erik Eriksen, Poul Sørensen, Aage Fogh og J. M. Pedersen*. („Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give folketinget om den udvikling, der i den senere tid har fundet sted på det udenrigspolitiske område?“).

Ordføreren for forespørgerne (Per Hækkerup): Det er godt et år siden, folketinget sidste gang havde lejlighed til en mere omfattende drøftelse af de udenrigspolitiske spørgsmål, og selv om vi i perioden siden da, dels for ca. 9 måneder siden fik en redegørelse af den daværende udenrigsminister, den nuværende højtærede statsminister, dels i forbindelse med åbningsdebatten havde lejlighed til at udveksle bemærkninger vedrørende de udenrigspolitiske forhold, er der alligevel foregået en så stor udvikling på dette område, at de demokratiske partier har fundet det naturligt, at tinget og offentligheden får en redegørelse for forløbet af denne udvikling og for situationen og får lejlighed til en drøftelse deraf.

De 5 partier er derfor blevet enige om at rette følgende forespørgsel til den højtærede udenrigsminister:

„Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give folketinget om den udvikling, der i den senere tid har fundet sted på det udenrigspolitiske område?“

Udenrigsministeren (Krag): Jeg finder ligesom ordføreren for forespørgerne, det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at tidspunktet for en udenrigspolitisk redegørelse og en efterfølgende udenrigspolitisk debat er særdeles velvalgt. Dels er det trekvart år siden, en tilsvarende redegørelse sidst er givet det høje ting, og i den mellemliggende periode har visse regelmæssigt tilbagevendende — men ikke desto mindre vigtige — begivenheder som FN's generalforsamling og NATOs ordinære ministermøde fundet sted. Dels har en række ekstraordinære begiven-

heder udspillet sig såsom kriserne i det mellemste østen, Formosakrisen og senest de sovjetiske forslag om Berlin og om indkaldelse af en fredskonference, forslag, som har aktualiseret den fortsatte spænding mellem øst og vest og atter gjort Europa til centrum.

Selv om jeg havde gjort min redegørelse meget lang, ville det næppe have været muligt for mig at redegøre for og analysere alle disse begivenheder. Jeg har valgt i stedet at trække visse hovedlinjer frem, men står naturligvis til rådighed med yderligere oplysninger, hvis tinget ønsker at stille spørgsmål, i det omfang, jeg er i stand til at svare på dem.

Atlantpagten blev oprettet i 1949 og holder altså i år sin tiende fødselsdag, som vil blive markeret ved et møde i begyndelsen af april mellem udenrigsministrene for de 15 NATO-lande. Mødet holdes i Washington, den by, hvor pagten i sin tid blev indgået.

Medens alvorlige udenrigspolitiske begivenheder gennem det seneste år har udviklet sig både i Europa, Asien og andre steder, har selve NATO-samarbejdet været inde i en rolig og frugtbar gænge.

Forsvarssamarbejdet inden for NATO har været præget af en nødvendig tilpasning til den våbentekniske udvikling. For et lille land som Danmark ville det ikke have været muligt at gennemføre denne tilpasning uden hjælp udefra. Vi er derfor taknemlige for den bistand, vi har fået og stadig modtager fra USA og Canada. Det seneste eksempel på den betydelige hjælp, der ydes os, er det amerikanske tilbud om bistand til modernisering af den danske flåde. Som bekendt har den amerikanske regering tilbudt at betale halvdelen af udgifterne ved gennemførelsen af et byggeprogram på ca. 300 mill. kr., således at bygningen af skibene finder sted i Danmark. Regeringen har i princippet accepteret det amerikanske tilbud, og de nærmere enkeltheder skal nu drøftes mellem de danske og de amerikanske myndigheder.

[Udenrigsministeren.]

Danmarks stilling inden for NATOs militære kommandosystem har i den senere tid været genstand for en del omtale på grund af forlydender om, at Danmark kommandomæssigt skulle flyttes fra nordregionen, hvis hovedkvarter ligger ved Oslo, til centralregionen, hvis hovedkvarter ligger ved Paris. Som den højtærede forsvarsminister udtalte her i tinget i november, er det regeringens opfattelse, at den bestående inddeling er den mest formålstjenlige, altså at Danmark bør forblive i nordregionen.

I december sidste år holdt NATO-rådet møde i Paris med deltagelse af medlemslandenes udenrigs- og forsvarsministre. Dagsordenen omfattede en gennemgang af den udenrigspolitiske situation, en drøftelse af formerne for NATOs politiske samarbejde og en drøftelse af NATOs forsvarsberedskab.

Vedrørende formerne for det politiske samarbejde inden for NATO var der almindelig enighed om, at det bestående maskineri stort set var velegnet til formålet, men at forberedelserne af politiske rådslagninger i rådet kunne forbedres, især ved en mere systematisk undersøgelse af langtidsp problemer. Dette kan vi fra dansk side kun være tilfredse med.

1959 er imidlertid ikke blot et fødselsdagsår for NATO; det er samtidig et år, hvor NATO-landenes regeringer synes at skulle stilles over for en af de alvorligste situationer, vi hidtil har kendt. Jeg tænker hermed på virkningerne af, at den sovjetiske ministerpræsident har rejst først Berlinsspørgsmålet og siden spørgsmålet om en fredstraktat mellem Tyskland og alle de lande, der var i krig med Tyskland, herunder Danmark.

Vi kan ikke være i tvivl om, at Tysklandsproblemet berører Danmark, der er nabo til Tyskland, direkte. Tysklands fremtidige ordning må, såvel politisk som forsvarsmæssigt, være af central betydning for os som for Norden i det hele taget.

NATO er et rent defensivt sikkerhedsorgan, som bidrager til at skabe en situation, hvor der kan føres reelle forhandlinger mellem øst og vest om internationale problemers løsning. Fra dansk side må vi håbe, at den situation, man nu befinder sig i som følge af ministerpræsident Khrustjovs

aktualisering af Tysklandsproblemerne, kan lede frem til sådanne reelle forhandlinger. Hvis dette håb går i opfyldelse, tror jeg, man bør erkende, at selve NATOs eksistens er en meget vigtig forudsætning herfor. Uden NATO er det langt fra sikkert, at vesteuropæiske lande ville kunne være partnere i en sådan forhandling på samme måde, som der nu er mulighed for.

Optakten til den nuværende aktivitet omkring Tysklandsspørgsmålet var — som det vil erindres — Sovjetunionens erklæring af 27. november 1958 om 6 måneder senere ensidigt at ville overlade sine beføjelser i henhold til firemagtsaftalerne om Berlin til Østtyskland. Erklæringen var ledsaget af et forslag om, at vestmagternes besættelsesstyrker i Vestberlin skulle trækkes tilbage og bydelen gøres til en demilitariseret fristad under international kontrol, eventuelt under FNs medvirken.

I noter, der omkring årsskiftet blev afgivet til den sovjetiske regering, afviste de tre i Berlin ansvarlige vestmagter det sovjetiske Berlinforslag og protesterede imod det sovjetiske skridt, som noten havde forudsagt, idet man fandt, at et sådant skridt ville være i strid med Sovjetunionens forpligtelser, forpligtelser, Sovjet har påtaget sig efter internationale aftaler. Samtidig erklærede vestmagterne sig imidlertid rede til at drøfte Berlinspørgsmålet inden for rammerne af forhandlinger om det samlede tyske spørgsmål og de dermed forbundne sikkerhedsproblemer. Regeringen gav under NATOs ministermøde i december tilslutning til dette standpunkt ud fra den betragtning, at den af Sovjet foreslåede ordning ikke indebar tilstrækkelige garantier for byens sikkerhed og frihed.

Efter demokratisk tankegang kan den opfattelse, vestberlinerne selv har, ikke fejles til side. Vestberlin er jo allerede i dag en fri by, hvis borgere har fri demokratisk adgang til at ytre deres mening. Det gjorde de ved et valg, der fandt sted i december, og udfaldet af dette valg var ikke til at tage fejl af. Kun en ubetydelig minoritet af den vestberlinske befolkning — mindre end tre procent — ønskede en kommunistisk løsning. De 2½ million berlinere har fortalt verden, at de vedvarende ønsker at leve i nært fællesskab med den vestlige verden og at bevare deres nuværende frihed. En

[Udenrigsministeren.]

så klar meningstillkendegivelse må veje tungt.

Vestmagterne nøjedes som nævnt ikke med en negativ afvisning af Sovjets Berlinforslag. Man erklærede sig rede til at drøfte Berlinspørgsmålet inden for rammerne af det samlede tyske spørgsmål og de hermed forbundne sikkerhedsproblemer. Sovjets mening herom fandt udtryk i noten af 10. januar, som også blev tilstillet Danmark. Heri foreslår Sovjet en snarlig konference om afsluttelse af fredstraktater såvel med Østtyskland som med Vesttyskland — hvorved man altså fra russisk side i realiteten går ind for indtil videre at opretholde den hidtidige deling af Tyskland. I øvrigt går Sovjetregeringens forslag ud på at bevare Oder-Neisse-linjen som Tysklands grænse mod øst. Samtidig skulle de to Tysklunde neutraliseres. De skal efter det russiske forslag have adgang til at bevare nationalt forsvar med konventionelle våben, men udenlandske tropper skulle forlade såvel Vesttyskland som Østtyskland, og intet af disse lande måtte være tilsluttet hverken Atlantpagten eller Warszawapagten. Spørgsmålet om tysk genforening betragtes fra Moskva som et internt tysk problem.

Vestmagterne svarede den 16. februar, at de er villige til forhandling, og de foreslog en firemagtskonference på udenrigsminister-niveau. Efter vestlig opfattelse skulle man her ikke blot drøfte de tyske problemer, men alle de hertil knyttede europæiske sikkerhedsproblemer. Efter den danske regerings opfattelse er det en rigtig fremgangsmåde hurtigt at nå frem til en reel forhandling mellem øst og vest om hele problemkomplekset. Det må være rigtigt, at der nu gøres en virkelig anstrengelse for at bringe Tysklandsproblemet nærmere til en løsning, der tilgodeser Tysklands, Europas og dermed hele verdens behov for større sikkerhed.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på, hvilke veje der bør følges. Der kan kun føres realitetsforhandlinger, når begge parter er villige til en vis bøjelighed i standpunkterne. Hvis begge parters standpunkter er urokkeligt fastlåste, er der ingen mulighed for forhandlingsresultater. At Tysklands frihed ikke kan prisgives lige så lidt som Berlins, må dog være en selvfølge.

Den sovjetiske ministerpræsident Khrustjev synes fremfor et udenrigsministermøde at foretrække et regeringschefsmøde, men ifølge de seneste efterretninger er han dog ikke uvillig til i første omgang at acceptere et udenrigsministermøde. For mig at se er det svært at tillægge selve fremgangsmådens form så afgørende betydning. Det vigtigste må være, at viljen til at nå et for alle parter acceptabelt resultat er til stede.

I hvilket omfang de fra forskellige sider fremsatte forslag om en militær udtynding af Centraleuropa eller dele heraf kan anvendes som middel til at finde en løsning, lader sig slet ikke overskue på indeværende tidspunkt, ej heller om problemerne kan ende i FN. Intet der kan bidrage til fredelig løsning må imidlertid afvises på forhånd.

Viceministerpræsident Mikoians besøg i USA og i Danmark gav indtryk af at være ment som en psykologisk forberedelse af forhandlinger, og her i København var statsministeren og jeg tilfredse med den lejlighed, vi fik, til samtaler med hr. Mikoian. Også den britiske premierministers besøg i Sovjetunionen synes trods visse besværligheder at have bidraget positivt, og fra vestlig side må vi være hr. Macmillan og hr. Selwyn Lloyd taknemlige, fordi de gjorde denne rejse. Også de tre skandinaviske regerings indbydelse til ministerpræsident Khrustjev må ses som et udtryk for ønske om, at skridt bør tages til at nedbryde mistillidsmuren mellem øst og vest. Det er herigennem, at vi skal komme de internationale problemers løsning nærmere. Og at det sker, er livsvigtigt. Sker det ikke, kan Berlinsituationen indebære kimen til en af de alvorligste udenrigspolitiske kriser siden krigens afslutning.

Om invitationen fra de tre skandinaviske lande til ministerpræsident Khrustjev vil jeg gerne tilføje, at vi i regeringen er helt klar over, at ikke alle politiske kredse har samme vurdering heraf som vi, men at regeringen regner med, at alle vil bidrage til, at besøget, hvis det kommer i stand, vil få et værdigt forløb. Netop som borgere i et lille demokratisk land skulle vi vel i øvrigt være de sidste til at betvivle værdien af kontakter og samtaler også med fremmede statsmænd, som man på mange punkter må være dybt uenige med. Vi

[Udenrigsministeren.]

nærer det håb, at besøget kan finde sted på baggrund af en gunstig international atmosfære.

De internationale nedrustningsproblemer er der ikke meget at berette om.

Betragter vi specielt bestræbelserne for at opnå en standsning i forsøgene med kernevåbensprængninger, ses det, at det ganske vist lykkedes i sommeren 1958 ved forhandlinger i Genève mellem øst og vest at opnå enighed om, hvordan man teknisk kunne kontrollere, at et sådant forbud blev overholdt. Men da man i oktober begyndte forhandlingerne om en politisk overenskomst for faktisk standsning af atom- og brintbombsprængninger, stødte man forholdsvis hurtigt på politiske uoverensstemmelser, som hidtil har vist sig uoverstigelige.

En anden Genèvekonference vedrørende problemer beslægtet med nedrustning, nemlig om de tekniske muligheder for at kontrollere og måske dermed forebygge overraskelsesangreb, gik i stå allerede før jul.

På FN-generalforsamlingen i fjor nedsatte man en ny almindelig nedrustningskommission omfattende samtlige FN-lande. Endnu er denne kommission ikke trådt i funktion. Det er vel også naturligt at afvente resultater fra de drøftelser i Genève, jeg lige har omtalt, men udsigterne her er, som det vil forstås, ikke alt for opmuntrende. Men det kan vel ikke undre, at samtaler om nedrustning ikke giver alt for håndgribelige resultater, så længe de internationale og for tiden især de europæiske problemer er så krisepregede, som de er. På begge områder må der fortsat vises tålmodighed og god vilje i forhandlingerne.

I nær sammenhæng med nedrustningsspørgsmålet står spørgsmålet om den fredelige udnyttelse af verdensrummet. Debatten herom i FN resulterede i en resolution om nedsættelse af en komité bestående af repræsentanter for 18 lande. Desværre har Sovjetunionen efter afstemningen meddelt, at den ikke agter at deltage i komiteens arbejde, og et eventuelt arbejde i kommissionen har jo ikke megen praktisk betydning, når Sovjetunionen ikke deltager.

Fiskerigrænseproblemet har både været et FN-problem og et internt problem mellem NATO-landene indbyrdes.

Efter den danske regerings opfattelse bør dette fiskerigrænseproblem løses ved international overenskomst. På FN-generalforsamlingen i fjor besluttedes det at indkalde til en ny søretskonference i foråret 1960. Fra dansk side tog vi sammen med Norge, Canada og Island til orde for at få den rykket frem måske allerede til dette forår, men vore ønsker fandt ikke den fornødne tilslutning.

Danmark har imidlertid for Færøernes vedkommende været stillet over for et fiskerigrænseproblem, som ikke kunne afvente afholdelsen af den nye internationale konference i 1960. Jeg skal ikke trætte det høje ting med en redegørelse for dette spørgsmåls detaljer. Det aftaleudkast, hvorom der er opnået enighed mellem danske og britiske forhandlere, er jo nu offentliggjort. Jeg tror, at det her er lykkedes at finde en midlertidig ordning, som på den ene side i vidt omfang tilgodeser den færøske befolknings berettigede interesser og på den anden side ikke foregriber parternes principielle synspunkter og efter de for os foreliggende oplysninger heller ikke kan krænke andre landes velerhvervede og traditionelle rettigheder. Der vil i øvrigt blive lejlighed til at drøfte hele denne sag nærmere, når aftaleudkastet, som nu er tiltrådt af Færøernes lagting, om kort tid forelægges folkettinget i medfør af grundlovens § 19.

Jeg vil gerne tilføje, at regeringen også for Grønlands vedkommende stiler imod international anerkendelse af en ordning, som giver det grønlandske fiskeri den nødvendige beskyttelse. En henvendelse fra det grønlandske landsråd om dette spørgsmål overvejes for tiden af regeringen. Når der indtil nu ikke er taget noget skridt i denne sag, skyldes det blandt andet, at regeringen har ønsket at afvente resultatet af forhandlingerne om Færøerne.

Jeg tror at turde sige, at det har glædet næsten alle kredse i Danmark, at vi på et par områder har kunnet forsøge vor praktiske FN-indsats.

Det drejer sig for det første om det danske bidrag til De Forenede Nationers beredskabsstyrke i Gaza, der efter FN's ønske fra april vil blive sat op med 100 mand, således at vi efter den tid bidrager med i alt 560 mand. Herudover har Danmark stillet officerer til rådighed for FN's observatør-

[Udenrigsministeren.]

korps i Libanon, som nu har afsluttet sin virksomhed, ligesom danske officerer fortsat gør tjeneste i observatørkorpsset i Kashmir og i våbenstilstandskommissionen i Palæstina. Derimod viste FN-generalforsamlingens forhandlinger, at tanken om etablering af en permanent FN-styrke til indsats i påkommende tilfælde — en tanke, som man fra dansk side har set på med nogen sympati — endnu næppe er moden til gennemførelse.

Endvidere har Danmark i forbindelse med FN's beslutning om at oprette en speciel kapitalfond som tillæg til det tekniske hjælpeprogram til de såkaldt underudviklede lande øget sit samlede bidrag til disse formål med knap 3 mill. kr., således at der fra dansk side i 1959 i alt ydes 4½ mill. kr. til den tekniske bistand og 2,3 mill. kr. til den specielle kapitalfond. Den specielle kapitalfond ventes i alt for året 1959 at komme til at råde over ca. 26 mill. dollars. Denne fond skal lægge særlig vægt på at støtte projekter, der hurtigt kan forbedre landenes økonomiske udvikling.

Det er altså meget betydelige beløb, der ad denne vej kommer de såkaldt underudviklede lande til gode. Ved vurderingen heraf tror jeg imidlertid der er to ting, man må tage med i betragtning, den ene af økonomisk, den anden af politisk natur.

I økonomisk henseende skal man erindre, at de fleste af disse lande mere eller mindre ensidigt er afhængige af fremstilling og salg af råvarer. Dette betyder, at perioder med fald i råvareforbruget og nedgang i råvarepriserne bringer enorme tab for de pågældende lande. Jeg tror, en nærmere beregning ville vise, at de råvareprisfald, den senere tid har ført med sig, har givet de underudviklede lande større tab, end mange års internationalt hjælpearbejde vil kunne opveje.

Dette tyder på, at hjælpen til de underudviklede lande i form af økonomisk og teknisk bistand ikke i sig selv er tilstrækkelig. Den bør for råvarenes vedkommende suppleres med ordninger af en eller anden karakter, der kan stabilisere og bedre selve det erhvervsøkonomiske fundament, disse lande bygger på. En begrænsning i de stærke svingninger i råvarepriserne ville vel i øvrigt være til fordel for alle.

I politisk henseende er ikke blot Asien, men også Afrika præget af stærke nationale bevægelser, der fremskynder områdernes selvstændiggørelse, i visse tilfælde desuden sammenslutning af lande med beslægtede politiske interesser. Jeg tror, det er vigtigt, at den vestlige verden viser disse bevægelser respekt, erkender deres eksistensberettigelse og ikke søger at modvirke dem, men tværtimod, hvis bevægelsernes mål og metoder gør det forsvarligt, søger at støtte dem. I modsat fald drives de såkaldt „nye“ lande ind i en politisk situation, hvor de ikke føler, at de kan vælge frit mellem de verdenspolitiske grupperinger. Det er vor interesse, at et sådant valg virkelig eksisterer, og jeg føler mig overbevist om, at det meget vel kan falde ud til vestens fordel.

Lad mig i denne forbindelse, uden at gå nærmere ind på det, udtale glæde over, at Cypernproblemerne er blevet løst efter disse mange års blodige strid.

Spændingen og gæringen i det mellemste østen, der i sommeren 1958 førte til dramatiske og farlige begivenheder i Iraq, Libanon og Jordan, eksisterer derimod stadig. Under krisen i sommer viste De Forenede Nationer sine betydelige evner til — trods hyppige påstande om det modsatte — at bidrage til løsning af spørgsmål, som involverede storpolitisk konfliktstof.

I øjeblikket synes uroen i mellemøsten at være samlet om Iran. Der har fundet forhandlinger sted mellem Iran og Sovjetunionen, som især har drejet sig om en ikke-angrebspakt mellem de to lande. Disse forhandlinger er imidlertid endt resultatløst, og den persiske shah har for nylig på en pressekonference bekræftet Irans beslutning om at slutte en militær bistandsaftale med USA.

Endelig er det med beklagelse, man må konstatere, at farlige, latente konfliktmuligheder stadig eksisterer omkring Formosastrædet i det fjerne østen. De midler, den kinesiske regering i Peking anvendte under bombardementet af kystøerne sidste år, måtte ryste sindene, men samtidig finder vi, at den fortsatte afvisende holdning, som et flertal af FN's medlemmer indtager over for forslag om Kinas medlemskab i FN, ikke letter mulighederne for at finde tilfredsstillende fredelige løsninger og ikke gavner FN. Men heller ikke på den

[Udenrigsministeren.]

seneste plenarforsamling kom dette spørgsmål til realitetsbehandling i FN. Et amerikansk forslag om, at plenarforsamlingen ikke skulle beskæftige sig med sagen, blev vedtaget imod bl. a. Danmarks, Norges, Sveriges og Finlands stemmer og med et ringere antal stemmer end på den forrige plenarforsamling. Det er ingen hemmelighed, at en vigtig grund til den holdning, som hidtil har været overvejende i De Forenede Nationer, er, at det falder vanskeligt for USA at se på denne sag på samme måde, som man gør f. eks. her i Norden. Det er karakteristisk både for De Forenede Nationer og for vort forhold til USA, at denne forskel i synspunkterne kan eksistere, uden at den på nogen måde frembyder en hindring for det gode forhold mellem USA og de nordiske lande.

Med hensyn til Danmarks forhold til Europarådet finder jeg anledning til at bemærke, at det fortsat er regeringens politik at tage del i det arbejde, der udføres i Strasbourg, et arbejde, som i første række henter sin inspiration fra Europarådets rådgivende forsamling.

Siden vi i folketinget sidst beskæftigede os med disse problemer, er der oprettet en domstol i henhold til Europarådskonventionen om menneskerettigheder. Som det vil erindres, oprettedes ved denne konvention to organer, nemlig en kommission og en domstol, hvis opgave det skulle være at behandle sager om krænkelse af menneskerettigheder. Kommissionen, der begyndte sin virksomhed i 1955, kan undersøge indkomne klager og udøve mæglende virksomhed. Domstolen har derimod beføjelse til at træffe afgørelser, der er bindende for de regeringer, som har anerkendt dens kompetence. Hidtil har 8 lande, deriblandt Danmark, afgivet erklæring om en sådan anerkendelse.

Lad mig slutte med at sige, at selv om den internationale situation på adskillige punkter kan se mørk ud, så er det dog i sig selv et lyspunkt, at der på de vigtigste områder er kontakt mellem parterne og mulighed for nye forhandlinger. Arbejdet ved forhandlingsbordet fortjener al vor tålmodighed og alle stædige og vedholdende forsøg på at finde udveje og løsninger — herunder også en vis bevægelighed i tanke-

gang og målsætning. Alternativet til forhandling er så ufatteligt i sine konsekvenser og så stridende mod alle nationers egne interesser, at enhver anstrengelse må udfoldes for at holde det borte.

Dette føles med dobbelt kraft i en periode, hvor ikke blot kloden omsluttes stedse tættere af den menneskelige virksomhed, men hvor selve verdensrummet gøres til genstand for udforskning, og hvor en kunstig planet udtænkt af menneskehjerner og lavet af menneskehænder i dette øjeblik hvirvler rundt om selve solen tusinder af mile herfra. Dette åbner perspektiver af overvældende størrelsesorden og burde kalde på det nødvendige sammenhold mellem alle mennesker uanset politiske, ideologiske og racemæssige forskelle.

Den danske regering vil fortsat med de virkemidler, vi råder over, søge at bidrage til afspænding i verden og til at skabe forudsætninger for varig fred.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om folkebiblioteker.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1110, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 659).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Lysholt Hansen): Som det fremgår af betænkningen, har der i udvalget været afholdt 6 møder og 1 samråd med undervisningsministeren. Derudover har udvalget modtaget en række henvendelser, som jeg skal omtale nærmere.

De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark har over for udvalget fremsat